

Hviskelek

De fleste har sluttet å invitere alle guttene i klassen. Men ikke Christian. Alle åtte guttene er her. Dustete klasse. Dette er en barnslig bursdag, og jeg har lyst til å gå hjem.

Hun som serverer, er utrolig pen. Selv den stygge, stripete uniformen ser fin ut på henne. Hun ligner på en jeg har sett i en film en gang.

– Hvem av dere er det som har bursdag, da? spør hun og smiler. Det er utrolig flaut. Jeg prøver å se ut som jeg ikke er med i gruppa. Christian rødmer når han rekker opp hånda. – Gratulerer med dagen! sier hun. – Hvor gammel blir du? – Tretten, svarer han. Men ut fra rødmingen skulle man tro han var sju.

– Cola? spør hun, og alle nikker. Hun går bak disken og fyller glass etter glass med dispensercola. Jeg sitter midt i gruppa, men klarer ikke å følge med. Jeg gidder ikke. Bortsett fra Marius er det ingen jeg har noe til felles med.

På bordet bak oss sitter det en gjeng med unger som bråker. Plutselig kjenner jeg en albue som smeller inn i ryggen min. En unge stirrer på meg. I stedet for å ta igjen begynner jeg bare å le. Lager høye lyder mens jeg holder blikket til guttungen. Først når han ser til siden, merker jeg at jeg er den eneste som sitter og gauler. Og da ser jeg hvorfor. Den pene serveringsdama står ved siden av meg med et digert brett fullt av glass. – Du morer deg? sier hun.

Jeg har lyst til å forklare situasjonen, men vet ikke hvordan. – Pizzaen kommer om ti minutter, sier hun og forsvinner. – Skal vi ha hviskelek mens vi venter på pizzaen? spør Christian. Siden det er hans bursdag, går det ikke an å nekte. Selv om det er noe man leker når man er seks år gammel. Ikke i trettenårsbursdager.

Christian begynner. Han tenker seg om i evigheter. Til slutt har han tydeligvis bestemt seg og hvisker noe inn i øret til sidemannen. Det går raskt videre til Marius. – Hurra for 17. mai, hvisker han inn i øret mitt. Jeg sjekker om det kan være en spøk, men Marius bare smiler. – Burka på sistemann, hvisker jeg videre.

Og nesten før jeg rekker å trekke meg unna, spretter Tom-Kåre opp og brøler – PURKA SA MINSTEMANN! Christian ler så han nesten ikke klarer å snakke

– Nå er det min tur til å begynne, sier Tom-Kåre når alle har ledd fra seg. Han hvisker noe inn i øret på Christian. Jeg merker at Marius ser på meg. Han skjønner at det var jeg som byttet. Nå har han selv funnet på noe. – Serveringsdama er digg, hvisker han. Jeg er sist, og må si det høyt. Skal jeg bare si noe annet? Nei, da vil Marius synes jeg er feig. Dessuten er det jo Tom-Kåre det blir flaut for. Så jeg reiser meg opp og roper høyt: – SERVERINGSDAMA ER DIGG! Det blir helt stille. Christian blir rød. Tom-Kåre ser i bordet. Marius ler med stemmeskiftestemmen sin.

Da kjenner jeg pizzalukten. Jeg snur meg og ser rett på henne. – Takk, sier hun. Som om hun hører det hver eneste dag. Alle ler. Av meg. Også de på nabobordet. Jeg prøver å tenke at det ikke er så farlig. Hadde det vært en annen, ville jeg bare ledd. Men det gjør vondt. Jeg har bare lyst til å gå hjem og grine, men det kan jeg ikke.

– Er det dessert? spør jeg. Ingen trenger å svare. Jeg kjenner allerede at serveringsdama er bak meg igjen. Det brenner i hele kroppen. Jeg klarer ikke å løfte hodet. Når hun går, er hun så vidt borti meg. Jeg ser opp og ser at alle de andre stirrer på meg. Ingen ler. Foran meg på bordet står en is med åtte kuler, saus, krem og full pakke. De andre har bare fått tre kuler hver. Hun må ha blandet meg med Christian.

Jeg snur meg etter henne. Ser henne bak baren. Møter blikket hennes. Hun smiler. Smiler som om alt kommer til å gå bra. Jeg smiler tilbake. Og begynner på isen.

Oppgaver:

Sjå Elevbok 7B side 50.

Gjer oppgåvene 2–10.

Forenkla med løyve frå Sverre Henmo